"రాజారావ్ ఎక్స్‌పైర్డ్! స్టార్ట్ ఇమ్మీడియట్లీ.-కమల"
టెలిగ్రాం చదివిన నాకు గుండె ఆగినట్లయింది. ఒక్కసారిగా మెదడు మొద్దుబారిపోయింది. అలవికాని దుఃఖంముంచుకొచ్చింది. కళ్ళలో గిర్రున నీళ్ళు తిరిగాయి. శరీరంలో నన్నని వణుకు పుట్టింది.

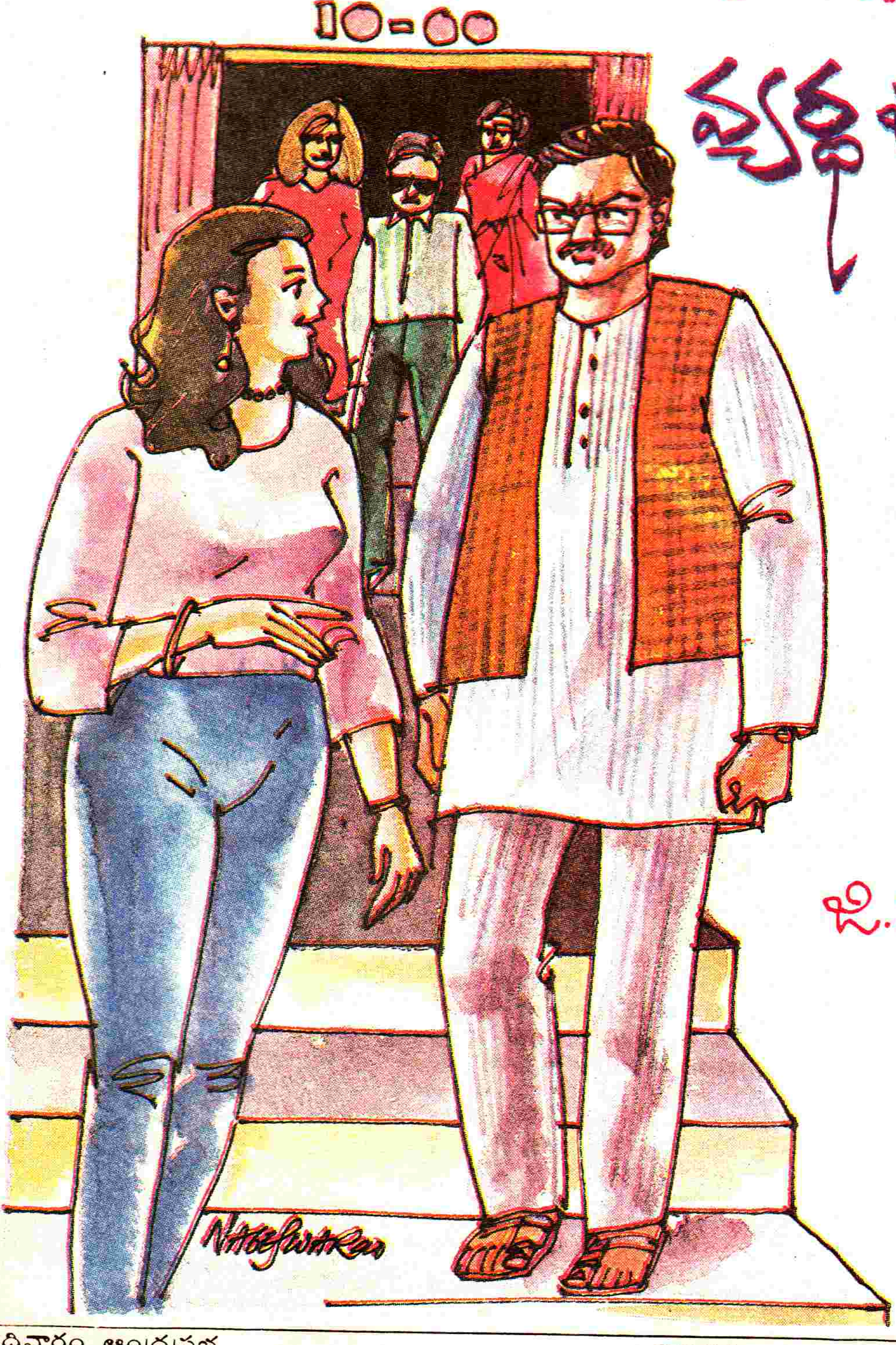

వ్యర్థ జీవులు

జి.వి. భద్రం

టెలిగ్రాంను అందుకొన్న నన్ను గమనిస్తున్నాడు కాబో లు పక్క సీటులో వున్న అప్పారావు, "ఏమైంది గురువు గారూ, అలా అయిపోతున్నారు?" అంటూ నా చేతిలోని టెలిగఅనులాక్కొని చదివాడు.

"ఈయన మీకు ఏం అవుతారు?" ప్రశ్నించాడు.

"మా పెతతలలఇ కొడుకు. బంధువుకన్నా మా ఇద్దరి మధ్యా స్నేహమే ఎక్కువ" అన్నాను రాజారావును గుర్తు చేసుకుంటూ.

"పావం! ఏం జబ్బు చేసిందో?" తిరిగి ప్రశ్నించాడు అప్పారావు.

"అలాంటిదేమీలేదు. వాడు మంచి ఆరోగ్యవంతుడు. వయస్సులో కూడా నాకన్నా రెండు, మూడేళ్ళు చిన్నవాడే." అన్నాను.

అప్పారావు పరామర్శతో మరింత దుఖః ముంచుకొచ్చి మరింత ఏడుపు ముంచుకొచ్చి, వెక్కి వెక్కి ఏడవ సాగారు.

"చూడండి!. అసలే మీ ఆరోగ్యం అంతంత మాత్రం. మీరు ఇలా బాధపడటంవలన మీకేం ప్రమాదం ముంచఉకొస్తుందో?. పెద్దవారు మీరే ఇలా డీలా పడిపోతే ఎలా?. కొంచెం తమాయించుకొంని, చేయవలసినదాన్ని గురించి ఆలోచించండి." అన్నాడు అప్పారావు ఓదార్పుగా.

దాంతో కర్తవ్యం ' గుకొచ్చింది. "నేను సరాసరి స్టేషనుకెళ్ళి వన్నెం— ంటల ఎక్స్‌ప్రెస్ ఎక్కుతాను. నువ్వు మా ఇంటికెళ్ళి మా ఆవిడకు ఈఇషయం చెప్పి, నెను వారం పదిరోజుల్లో తిరిగోసతఆనని చెప్పు. అని అప్పారావును పురమాయించి, లీవ్ అప్లై చేయటం కోసం మేనేజర్ ఛాంబర్లోకి దారి తీశాను.

******

రాజారావు స్వయానా మా పెత్తల్లి కొడుకు. వాడు పుట్టిన మూణెళ్లకే భర్తను పోగొట్టుకున్న మా పెద్దమ్మ ఆ పసిగుడ్డుతో మా పంచన చేరింది. మాది అంతో ఇంతో కలిగిన కుటుంబం కావడంతో వాళ్ళిద్దరూ మాతోపాటే వుడిపోయారు.

చిన్నప్పటి నుండీ,హైస్కూలు చదువు పూర్తయ్యేదాకా నేనూ, రాజారావు కలిసే చదువుకున్నాం. ఆ పది పన్నెండేళ్ళ సహవాసంతో, మా ఇద్దరి మధ్యా ధృఢమైన స్నేహ సంబంధం ఏర్పడింది.

హైస్కూలు చదువులు పూర్తి కావటంతో పై చదువుకం నన్ను మద్రాసు పంపించారు. రాజారావునుకాకినాడ ఐటిఐలోస చేర్పించారు. ఇద్దరం సుదూర ప్రాంతాల్లో వున్నా ఉత్తరాల ద్వారా ఒకరి విషయం మరొకరికి రానుకొనేవాళ్ళం. శలవులకు ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఒకరి అనుభవాలను, మరొకరికిచెప్పుకొనేవాళ్లం. ప్రాక్టికల్ లైఫ్‌కు వాస్తవ దృక్పధంతో మలచబడింది. నేను ఊఆలఓకాల్లో విహరిస్తూన్నానని వాడు అప్పుడప్పుడు నన్ను మందలించేవాడు కూడా.

ఐటిఐ ప్యాసఐన రాజారావు, జాబ్ దొరకటంతో, తల్లిని తీసుకెళ్ళి వైజాగ్‌లో కాపురం పెట్టాడు. తన పనిగురించీ, తోటి కార్మికుల గురించీ, తమ కంపెనీ గురించీ, తమ కంపెనీలనఇ ఘనఇయన్న గురించీ, వాటి కార్యకలాపాలగురించీ రాజారావు నాకు రాస్నుండేవాడు. నా కొలీగ్స్ గురించీ, నేనుచూసిన సినిమాల గురించీ, చదివిన నవలల గురించఈ వాడికిరాస్తూ ఉండేవాణ్ణి

కన్నబాబుని అడిగాడు కరెంట్ లైన్‌మన్ -
"కరెంట్ పోయిందని మీ కాలనీ వాళ్ళు ఒక్కరు కూడా కంప్లెయింట్ చెయ్యలేదు.- మరి మీ రెందుకు చేశారు?"
"మా కాలనీలో టీ.వీ. లేని కుటుంబం నాదే!" చెప్పాడు కన్నబాబు.
- గొంటు శ్రీనివాస్, కడిమి.

ఉదగం వచ్చిన రెండుమూడెళ్ళకు, అనాధగా వున్న తనతోటి సీనియర్ కార్మికుడి మేనకోడలైన కమలను పెండ్లి చేసుకొన్నారు. వాడి పెళ్ళికి నేనూ వెల్లాను. ఏ హంగామా లేకుండా పెళ్ళి జరిగింది.

కఆలగమనంలో నేను పెళ్ళి చేసుకున్నారు. ఉద్యోన గరీత్యా హైదరాబాద్‌లో సెటిల్ అయ్యాను. మా అమ్మ, నాన్నలూ మా పెత్తల్లీ కూడా గతిచారు.

ఎవరి జీవితాలు వారివి కావడంతో, గతంలో మాదిరి తరచుగా మా ఇద్దరి మధ్యా కాంటాక్ట్సు లేకపోయినా, అప్పుడప్పుడు ఒకరి యోగ క్షేమాలను, మర్కొరం ఉత్తరాల ద్వారా తెస్లుకొంటూనే వున్నాం.

రెండేళ్ళ క్రితం ఏదో ఆఫీను పని మీద వైజాగ్ వెళ్ళాను. రాజారావు ఎడ్రను కనుక్కొని వాడి ఇంటికివెళ్ళాను. కాలింగ్ బెల్ నొక్కి ఎదురుగా చూస్తున్న నాకు, నైట్ గౌన్‌లో ఉన్న ఒక స్త్రీ తలుపు తెరిచింది." పొరపాటుగా మరో ఇంటికి వచ్చానేమో? ఆమెకు ఏం జవాబుచెపాలో" అని వెర్రి మొహం వేసిన నన్ను "రండి! రండి! ఇన్నాళ్ళకు గుర్తొచ్చాం అన్న మాట!

అక్కా పిల్లలూ కులాసేనా? అంటూ ఇంట్లోకి ఆహ్వానించింది ఆమె. అప్పుడు గుర్తు పట్టాను. కమలని.

బాబ్డ్‌హైర్‌తో వున్న ఓ పదిహేను, పదహారేళ్ళ అమ్మాయి డ్రాయింగ్ రూంలోని సోఫాలో కూర్చొని టి.వ.నో విసిఆరోస చూస్తోంది. మరొకతను గమనించిన ఆమె "ఎవరు మమ్మీ" అంటూ ప్రశ్నించింది.

"పెద నాన్న గారు బేబీ" అంటూ ఆ పిల్లకు జవాబు చెప్పిన కమల "మీ గురించి వినటమే కానీ, మిమ్మల్ని చూళ్ళేదుగా వాళ్ళు" అంది నాతో. తల్లి జవాబు అర్ధం కానట్టుగా ఆ అమ్మాయి మొహం పెట్టడంతో, "హైదరాబాద్‌లో ఓ అంకుల్ వున్నారని, అప్పుడప్పుడు డాడీచెప్తుంటారే? ఆయన. "అంది కగల. అర్ధమైనట్లు తలూపిన ఆ అమ్మాయి, హౌడూయు డూ? అంకుల్! అయామ్ స్వప్న" అంది నవ్వుతూ.

"అంటే నువ్వు మా రాజు పెద్ద కూతిరివి అన్నమాట! అంటూ సఫఆలోకూలబడ్డాను.

"మిగిలిన పిల్లలు ఏరీ' ప్రశ్నించాను కమలను.

"వాళ్ళిద్దర్నీ రెసిడెన్షియల్ స్కూల్‌లో చేర్పాము. సమ్మర్ హాలీడేస్‌లో ఇంటికి వస్తారు." అని జవాబుచెప్పిన కమల వంటింట్లోకి దారి తీసింది.

ఇల్లంతా పరకాయించి చూసిన నాకు ఏదో పాష్ లొకాల్టీలో వున్నట్లు అర్ధమైంది. "కార్మికుడిగా ఉద్యోగం చేసే రాజారావు ఇంతటి స్థాయికి ఎలా ఎదిగాడుచెప్మా" అని ఆలోచనలో వడ్డ నాకు.

"అంకుల్ 'రాంబో' చూశారా? అన్న స్వప్న విన్పించింది.

"లేదమ్మా! అదేంటో నాకు తెలీదు" అన్నాను. ఆమె ప్రశ్న అర్ధం కానందుకు లోలోన సిగ్గుపడుతూ.

"ఆమాత్రం తెఈదఆ? అది ఇంగిఈమ సినిమా. ఎంతో బాగుంటుంది. ఇప్పకి పన్నెండుసార్లు చూశారు. లీలామహల్‌లో ఆడుతుంది. మార్నింగ్ షోకి వెల్దామా"? అంటూప్రశ్నించింది స్వప్న.

నేను జవాబిచ్చేలోగా, కాఫీ కప్పుతో డ్రాయింగ్ హాల్లోకి వచ్చిన కమల "బేబీ! అప్పుడే అంకుల్‌కి హేమరింగ్ మొదలెట్టావ్?" అంది మురిపెంగా.

"నేనేం అంకులికి బోర్ కొట్టించట్లేదు. నేనూ, అంకులూ కలసి మార్నింగ్ షోకి వెల్దాం అనుకొంటున్నాము. అంతేకదూ అంకుల్?" అంది స్వప్న గారంగా.

"ఔను"! అన్నట్లు తలాడించాను నేను.

"సరే! నేను లంచ్ ప్రిపేరు చేస్తాను. ఈలోగా అంకుల్‌కి బాత్ అరేంజ్‌మెంట్సూ, అవీ చూడు" అంటూ కమల వంటిట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

"తొందరగా నీ టాయ్‌లెట్ పూర్తి కానీయ్ అంకుల్. షోకి టైమవుతోంది" అంటూ హెచ్చరించింది నన్ను స్వప్న

స్నానం, వగైరాలు తొందరగా ముగించుకొన్న నేను, స్వప్నతో సినీమాకెళ్ళాను. సినీమా చూసినంత సేపూ సినీమాల గురించీ, హాలీవుడ్ గురించీ, తన బాయ్ ఫ్రెండ్స్ గురించీ, లెటెస్టు ఫేషన్ల గురించీ ఆఖరుకు తాను ప్రిఫర్ చేసే శానిటరీ నేప్‌కిన్స్ గురించీ వాగుతూనే వుంది. అన్నింటికీ "ఆ! ఊ!" అంటూ ముక్తసరిగా తలూపుతూ సినీమా పూర్తయ్యాక ఇంటికి చేరుకొన్నాం.

ఇంటి కొచ్చి స్వప్న కమలతో కలసి భోజనం చేశాను. "మీకు యిష్టమని గారెలు చేశాను" అంటూ కమల ఆ వంటకాన్ని వడ్డించింది. తీరా చూస్తే అవి పిడకల కన్నా ఘోరంగా ఉన్నాయి. బహుశా, ముందే ఆడించి వుంచిన మినప్పిండిలో కొంచెం సోడా, ఉప్పు, కారం, నీళ్ళూ కలిపి వేసినట్టుగా వున్నాయి ఆ గారెలనబడే పదార్ధాలు. "పూనా [పునహః]సాతరాలలో, అలా ఆడించిన పిండితో చేసిన కుడుములు శవాల చేతుల్లో పెట్టేవారని' చిన్నప్పుడు మా పెద్దలు అన్న మాటలు నాకు గుర్తు కొచ్చాయి ఈ సందర్భంగా.

రాజారావు కుటుంబ పరిస్థితిలోనూ, కుటుంబ సభ్యుల పోకడల్లోనూ, కొట్టొచ్చినట్టుగా కన్పడుతున్న ఈ మార్పులు నాకు నుతరామూ నచ్చలేదు. పెళ్ళీడుకొచ్చిన స్వప్న పిల్లల తల్లి కమలా వేసే ఆ వేషాలూ, కళలూ నాకు ఎంతో ఎబ్బెట్టుగా తోచాయి. రాజారావు రావటంతో, ఆ విషయం వాడికే నిర్మొహమాటంగా చెబ్దామని నిర్ణయించుకొన్నాను.

సాయంత్రం నాల్గింటికల్లా రాజారావు వచ్చాడు. నేను వాళ్ళయింటికి వచ్చినందుకు ఎంతగానో సంబరపడ్డాడు. నేను వచ్చానని తెలిసి ఓ.టీ క్యాన్సిల్ చేసుకొచ్చానని చెప్పాడు. వాడిలో అరిస్టోక్రాట్ లక్షణాలు ప్రస్ఫు

టంగా కనబడుతున్నాయి.

కుశల ప్రశ్నలు, చిన్ననాటి ముచ్చట్లూ మాట్లాడాక "“ఊళ్ళోకి పోదాం! రా!" అంటూ స్కూటర్ మీద, తన యూనియన్ సెక్రటరీ సుబ్బారావు దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడు. పరిచయాలూ, ఫార్మాలిటీలూ పూర్తయాక "దేశంలో ఏ పరిశ్రమలో లేని విధంగా, తమ కంపెనీలో ఒ.టి పద్ధతిని తాము ఎలా సాధించేమో, అందువలన ఆ కంపెనీ కార్మికులకు ఒనగూడిన ఆర్థిక లాభం, ఫలితంగా ఆ కంపెనీ కార్మికుల కుటుంబాల వారి జీవన స్థాయి ఎంత గొప్పగా పెరిగిందో' అనర్గళంగా ఏకరేవు పెట్టాడు సెక్రటరీ సుబ్బారావు. తర్వాత ముగ్గురం కలసి ఏదో బార్ అండ్ రెస్టారెంటు కెళ్ళాం. నాకు డ్రింక్స్ అలవాటులేదని చెప్పినప్పుడు, పిచ్చాణ్ణి చూసినట్లు చూసిన ఆ యిద్దరూ అదేదో పెద్ద జోక్ అయినట్లు పగలబడి నవ్వారు.

మర్నాడు ఆఫీసు పని చూచుకొని, హైదరాబాద్‌కు బయల్దేరాను. నన్ను సాగనంపటానికి రైల్వేస్టేషన్‌కు వచ్చిన రాజారావుతో, "రాజా! మీ ఇంటి వాతావరణం, స్వప్న, కమల వేషాలూ, ఆ పోకడలూ నాకెందుకో నచ్చలేదురా. చిన్నప్పుడు ఎంతో ఆత్మీయంగా, ఆప్యాయంగా వున్న మనం మన కుటుంబాల్లో ప్రస్తుతం ఎలక్ట్రానిక్ వస్తువుల పట్ల పెరుగుతున్న ఈ మోజూ, సినీమాల పట్ల గల ఈ పిచ్చీ, పాశ్చాత్య నాగరికత పట్ల పెరిగే ఈ వ్యామోహాన్నీ ప్రోత్సహించటం, అవివేకంఆ! అన్నాను ఆవేశంగా.

అందుకు నేనేదో తమాషా చెప్పినట్లు పెద్ద పెట్టున నవ్విన రాజారావు "ఒరే! నువ్వింకా ఊహాలో నుండి దిగినట్లు లేవురా. చిన్నప్పుడు పేదతనంతో బాధ పడ్డా, ఈ రోజు కష్టపడి జీతం, ఒ.టిలు కలిపి పెద్ద మొత్తంలో సంపాదిస్తున్నాను. దానికి తోడు టీ.వీ, వి.సి.ఆర్, మిక్సీ, వాషింగ్ మెషీన్, స్కూటర్ లాంటి వన్నిటినీ శాలరీ రికవరీ స్కీంలో మా కంపెని యిస్తోంది. అందుబాటులో వున్న వీటన్నింటినీ అనుభవించటంలో తప్పేముంది. ఇక ఆ గొప్పూ అవీ అంటావా! కాలంతో పాటు అవీ మారుతూ వచ్చాయి. అంతమాత్రానికే ఆత్మీయతలూ, ఆప్యాయతలూ అంతమవుతాయా? నీ పిచ్చికానీ! నువ్వింకా ఆ పాతకాలపు ఆలోచనలనుండి బయటపడ లేకపోతున్నావ్!

ట్రైన్‌కు విజిల్ ఊదటంతో, టాటా చెప్తూ దిగిపోయాడు.

తిరిగి యిప్పుడు ఈ కారణంగా వాడింటికి వెళ్తున్నాను. తాను చేరుకొనేటప్పటికి వాడి శవాన్ని అంత్యక్రియల కోసం తయారు చేసి, నా రాకకోసం వెయిట్ చేస్తున్నారు. నన్ను చూడటంతోనే, కమలా, పిల్లలూ ఘొల్లున ఏడ్చారు. వాళ్ళను ఓదారుస్తూండగా, సెక్రటరీ సుబ్బారావు వచ్చి "సార్ మీకోసమే వెయిట్ చేస్తున్నాం. ఇంక ఆలస్యం చేస్తే బాడీ బాగా డీకంపోజ్ అవుతుంది. ఇక లేవదీద్దాం!" అన్నాడు. ఇంతలో ఎవరో ఒక పూలదండను నా చేతిలో వుంచారు. అది వాడి శవానికి వేసి ఘొల్లున ఏడ్చాను నేను.

శవదహనం పూర్తయాక ఇంటికొచ్చాం। "తొందర్లోనే రాజారావు అకౌంట్లు సెటిల్ చేసే ఏర్పాట్లు చేశాను. ఓ లక్షా ఏభైవేల దాకా రావచ్చు. కమల గారికి జాబ్ ఇవ్వటానికి కూడా మేనేజిమెంటు ఒప్పుకుంది" అని చెప్పాడు సెక్రటరీ సుబ్బారావు.

టీచర్: ముఖమును మరింత పెద్దదిగా కనిపించేలా చూసుకోవటమెలా గోపీ?
గోపి: భూతద్దంలో చూసుకుంటే చాలు టీచర్
- పట్నం శేషంశెట్టి, నంద్యాల

పది రోజులు వుండి, కర్మకాండలన్నీ జరిపించి, పదకొండో రోజున హైదరాబాద్ బయల్దేరాను.

"నెలకోసారి వచ్చి, మా విషయాలు చూసి వెళ్తూ వుండండి" అంటూ కమల నన్ను కోరింది.

"సరే!" అంటూ భారమైన మనస్సుతో మా ఊరు ప్రయాణం కట్టాను.

★ ★ ★

మర్నాడు ఆఫీసుకి వెళ్ళిన నాకు, నా పేరిట రాజారావు రాసిన కవరు ఒకటి టేబుల్‌పైన తారసపడింది. ఆత్రంగా దాన్ని అందుకొని చదువటం ప్రారంభించాను.

వైజాగ్,
5.2.'92

మై డియర్ గోవిందం,

ఈ లెటర్ నీకు చేరే సరికి, నేను ఈ లోకాన్ని విడిచి వుంటాను. కంగారు పడకు. నేను ఆత్మహత్య చేసుకొన్నట్లే నీ ఒక్కడి కే తెల్సును. గత రెండు మూడు నెలలుగా అనారోగ్యంతో బాధపడుతున్న నేను, ఆ కారణం వలననే చనిపోయాను అనుకొనే విధంగానే, నేను ఈ పనికి పూనుకొన్నాను.

నేను ఇలా ఎందుకు చేయాల్సి వచ్చిందో నీకు సవివరంగా తెలియజేస్తాను. కొంచెం ఓపిగ్గా చదువు.

కిందటిసారి నువ్వు వైజాగ్ వచ్చినప్పుడు నా కుటుంబ వాతావరణం గురించీ, నా కుటుంబ సభ్యుల పోకడల గురించి, నువ్వు కామెంట్ చేయడం, దానికి నేను తేలికపాటి జవాబు ఇవ్వడం నీకు గుర్తుందనుకుంటాను. సూటిగా చెప్పాలంటే ఆ పరిస్థితులేనన్నీ సాహసానికి [పిరికితనానికి] పురి[illegible]యి. ఇది నిజం. ఇందుకు నువ్వు [illegible]పోనవసరంలేదు.

మంచి [illegible]కి సమానమైన బేటా మొత్తాలు రావడం[illegible]కి తోడు కంపెనీ వాళ్ళు హైర్ పర్చేజ్ మీద వి[illegible] రకాల ఎలక్ట్రానిక్ గూడ్సు ఇవ్వడం అనే పరిస్థితి - నేనూ, నా తోటి కార్మికులూ వస్తు వ్యామోహం పెంచుకోవడానికి ఎంతగానో తోడ్పడ్డాయి. కష్టించిన ఫలితంతో ఈ సౌకర్యాలన్నీ అందుబాటులోకి రావడం వలన, వీటిని మేము మాత్రం ఎందుకు అనుభవించకూడదనుకున్నాం. ఫలితంగా వీటిని ఎలా పోగు చేసుకోవాలనే ధ్యేయంలో పడ్డాం. ఈ రోగం మా వరకే పరిమితం చేసుకుని ఉంటే సరిపోయి ఉండేది. అభం, శుభం ఎరుగని మా కుటుంబ సభ్యులకు కూడా ఈ వస్తు వ్యామోహ రోగాన్ని ఎక్కించాం. అనాలోచితంగా మేము చేసిన ఈ పని పరోక్షంగా మా ఆచారవ్యవహారాలనూ, జీవిత పోకడలనూ మాకు తెలీకుండానే మార్చేసింది. ఫలితం మా మధ్యా, మా కుటుంబ సభ్యుల మధ్యా గల సంబంధాలు, ఆ వస్తు సేకరణ ప్రాతిపదికగా మారిపోయాయి. గతంలో ఉన్న ఆత్మీయతా, ఆప్యాయతలు వస్తువు సమకూర్చిపెట్టడం - పెట్టలేకపోవడం అనే సంబంధాల మీద ఆధారపడ్డం మొదలెట్టాయి.

పది నెలల క్రితం ఓ. టీ. ని రద్దు చేసింది మా కంపెనీ. దాంతో చెరు వెండిపోతే చేపలకు పట్టిన గతే మాకు పట్టింది. రికవరీస్ అన్నీ పోను నెలకు [illegible] రూపాయల జీతం కూడా ముట్టని పరిస్థితి [illegible]

ఆర్థిక వాదంలో కొట్టుకుపోతున్నామని [illegible] తడపా విమర్శించే వారిని లెఖ్ఖపెట్టకుండా, వస్తు వ్యామోహంలోపడి ఆఖరుకు పక్క మనిషి చనిపోతున్నా పట్టించుకోని దుస్థితిలోకి కూరుకుపోయిన మాకు, ఓ. టీ. రద్దవడంతో, మేము నిర్మించుకున్న స్వర్గం కూలిపోయింది.

మేము సేకరించుకున్న వస్తువులను అయినకాడికి తెగనమ్ముకున్నా గడవడం కష్టమైన పరిస్థితులు ఏర్పడ్డాయి. మరో వైపు ఈ రోజు తాము అనుభవిస్తున్న సౌకర్యాలను విడనాడటానికి మా కుటుంబ సభ్యులు సంసిద్ధంగా లేరు. అటువంటి సూచన చేసినా మమ్మల్ని చేతకాని వాళ్ళగా ఈసడించుకున్నారు.

ఈ పరిస్థితులు చాలవన్నట్లు, స్వప్న ఎక్కడో కాలు జారడంతో, ఆమెకు అబార్షను చేయించాల్సి వచ్చింది. ఈ దుస్థితి గురించి నేను తీవ్రంగా ఆలోచించడం వలన రెండు, మూడు నెలలుగా అనారోగ్యంపాలైయ్యాను. నేను అనారోగ్యంగా ఉన్నా కూడా, స్వప్నకూ, కమలకూ వాళ్ల సినిమాలూ, షికారులే తప్ప నాతో సానుభూతిగా మాట్లాడే తీరికే లేదు.

ఈ పరిస్థితులన్నింటినీ అదుపులోకి తేగల శక్తీ నేర్పూ కూడా నాకు లేవు. అటువంటప్పుడు బ్రతికుండి ఈ ఘోరాన్ని సహించడం కన్నా మరణించడమే మేలని తీర్మానించుకున్నాను.

నా సమస్యను నీ ముందుంచి, నేను ఓడిపోయానని చెప్పగల ధైర్యం నాకు లేదు. అందుకే నా మార్గాన్ని నేను ఎంచుకున్నాను.

అయితే ప్రాణ మిత్రుడిగా నిన్నో ఆఖరు కోరిక కోరుతున్నాను. తప్పక తీరుస్తావు కదూ!

వస్తు వ్యామోహంలో పడిన నాలాంటి కోట్లాది మంది మానవ విలువలనూ, జీవిత విలువలనూ మరచిపోతున్నారు. అందువలన సమాజంలో అనేక అనర్థాలు ఏర్పడుతున్నాయి. ఈ సందర్భంగా నువ్వో రచయితవనే విషయం నాకు గుర్తుంది. నాలో వస్తు వ్యామోహంలోపడ్డ జనానికి నీ రచనల ద్వారా కనువిప్పు కలిగించాలన్నదే నా ఆఖరి కోరిక. నా కడసారి కోర్కెను నిర్లక్ష్యం చేయవనే నమ్మకంతో.

ఎన్ని జన్మలెత్తినా నీ మిత్రునిగా ఉండాలని కోరే

నీ

రాజు

రాజారావు ఉత్తరాన్ని చదివిన నేను, అతడి ఆఖరి కోర్కెను ఎంత ప్రతిభావంతంగా తీర్చగలనా? అనే ఆలోచనలోకి మునిగిపోయాను నేను.

★